

บทนำ น้ำค้างขาว

นางกำลังหลับมิด

ฟืบ...ฟืบ...ฟืบ...ฟืบ...

เสียงหลับมิดยาว ๆ ดังกั้นเป็นจังหวะในคืนอันมิดมิด นางจะหยุดเป็น
ครั้งคราวเพื่อเติมน้ำลงไปชะเศษทรายและเศษเหล็กที่ถูกขับออกมาบนหินลับมิด

หลังจากเสียงน้ำชุ่มซ่าหยุดลงก็ตามด้วยเสียงหลับมิดอีก

ฟืบ...ฟืบ...ฟืบ...ฟืบ...

ในคืนที่แสงจันทร์ส่องสว่าง ไบมิดสีเงินแบนราบขึ้นเรื่อย ๆ และเปลี่ยน
จากที่ือเป็นคม

มิดทำคริวเล่มนี้นั้นนางใช้มานานแล้ว หลายปีมานี้มันสั้นและเล็กลงทุกที
จากมิดบังต่อหัวเหลี่ยมค่อย ๆ เปลี่ยนกลายเป็นไบมิดแคบสั้น ตอนนี้นั้นมี
ขนาดเพียงฝ่ามือเท่านั้น กว้างเพียงสามซุน* ใช้หันผัดยังพอได้ แต่เชือดไ้

* ซุน เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน 1 ซุนเทียบระยะประมาณ 1 นิ้ว

ลับกระดูก็ไม่สะดวกแล้ว

นางควรเปลี่ยนมิดเล่มใหม่ แต่นางเคยชินกับมิดเล่มนี้แล้ว เล็กกลงก็ดี
เหมือนกัน พกพาสะดวก

นางลับมิดที่มีขนาดเล็กลงอย่างเจียบ ๆ ลับอย่างจดจ่อตั้งใจจนมัน
คมกริบ แม้เส้นผมปอยหนึ่งจะระลงมาบนหน้าผากเกลี้ยงเกลาและแนบติด
อยู่บนพวงแก้มขาวราวหิมะเพราะเหงื่อ นางก็ไม่สนใจ

นางเอาแต่ลับมิดอยู่ท่ามกลางคำคืนอันมิดสลัว

ในม่านราตรี ดวงดาวส่องแสงระยิบระยับอยู่นอกหน้าต่าง ยอดไม้สูงหนึ่ง
ไร่ลม ในคำคืนมิดมิดมีเพียงเสียงลับมิดของนาง

จนกระทั่งมั่นใจว่ามันคมกริบเหมือนใหม่ตลอดทั้งเล่มนางจึงแช่มมั่นไว้
ในน้ำ ทำความสะอาดและใช้ผ้าแห้งเช็ดอย่างระมัดระวังก่อนจะหนีบไว้ที่
สายรัดเอวโดยใช้ผ้าคาดเอวผืนใหญ่พับทบเข้ามาเพื่อปิดซ่อนเอาไว้

ตอนเดินออกจากห้องครัวดวงจันทร์เคลื่อนคล้อยเลยกึ่งกลางท้องฟ้า
ไปแล้ว

ยามจืด* แล้ว นางรู้

นางมักจะรู้ช่วงเวลาหลังฟ้ามืดเป็นอย่างดี ขอเพียงเห็นดวงดาวหรือ
ดวงจันทร์แค่ว่าเวียงนางจะรู้ทันทีว่าตอนนี้เป็นยามไหนและไม่เคยผิดพลาด
มาก่อน

นางปิดประตูห้องครัว เดินตัดผ่านลานบ้าน อ้อมภูเขาจำลอง ศาลา
รับลม ซ้ำมสะพานเล็กและผ่านระเบียง ตลอดทางดอกเบญจมาศหลากสี
แย้มบานอยู่กลางความมืด สีส้ม สีขาว สีเหลือง กลีบดอกเรียวบางซ้อนกัน

* ยามจืด หมายถึงช่วงเวลา 23.00 ถึง 01.00 น.

หลายชั้นยื่นออกไปยังท้องฟ้าอันมืดมิดและพลิวโบกไปมา ดอกไม้แต่ละดอก
 อดความงามและเสน่ห์เข้ายวนอยู่ใต้แสงจันทร์เหมือนหญิงสาวที่ยืนมือออก
 ไปหาคนรักหวังจะขอคำชม

นางไม่สนใจดอกเบญจมาศสวยงามเหล่านั้น แต่มุ่งตรงไปยังเรือน
 กว้างใหญ่และเรียบเรียบหลังหนึ่งก่อนจะเป่าตะเกียงให้ดับ

ยามจื่อผ่านไปสามเค่อ* แล้ว

คำคืนเจียบสนิท สายลมเย็นโชยพัด คนผู้นั้นกลับมาแล้ว

จากนั้นทุกอย่างก็เป็นไปตามที่นางคาดการณ์

ความเจ็บปวด ความรุนแรง คาวโลหิต...

ทุกครั้งนางจะมีความรู้สึกเหมือนกำลังจะจมน้ำ นางได้ลิ้มรสชาติของ
 เลือด น้ำเลือดกลบนางจนมิด ทำให้นางมีอาการหายใจ นางมักจะแสรังทำ
 เหมือนตัวเองไม่อยู่ที่นี้ แต่อยู่ ณ ที่อื่นที่ปลอดภัย

นางจะต้องอยู่ในที่ที่ปลอดภัย หลังจากครั้งนี้ไปต้องเป็นอย่างนั้นแน่
 ขอเพียงนางอดทนจนผ่านพ้นคืนนี้ ขอเพียงอดทนอีกนิด อดทนอีกนิดเดียว...

แต่คนผู้นั้นไม่ยอมละเว้นนาง ไม่เคยละเว้นนาง เขาไม่ยอมหยุด

ชั่วครู่หนึ่งที่มีความทรงจำของนางหายไป แต่พอเหตุการณ์เกิดขึ้นนาง
 ก็ตระหนักดีว่าอันที่จริงตัวนางเองรู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น

นางเห็นดวงตาที่เบิกกว้างและใบหน้าบิดเบี้ยว เขาอ้าปากหอบหายใจ
 เหมือนปลาบ่นเขียง กลืนอายน้ำสะพรั่งกลัวลอยมาปะทะจมูกพร้อมกับ
 ลมหายใจของเขา สภาพของเขาดูน่าขันอยู่เล็กน้อย ของเหลวอุ่นร้อนบางอย่าง
 เปียกชุ่มมือเล็กขาวซีดของนาง คล้ายจะค่อยเป็นค่อยไปทว่ากลับเหมือนเกิด

* เค่อ เป็นการนับช่วงเวลาอย่างหนึ่งของจีน 1 เค่อเท่ากับประมาณ 15 นาที

ขึ้นอย่างรวดเร็ว

มีดเล่มนั้นคมมากและถูกนางใช้งานมานาน ถูกนางลับจนคมกริบ ทำให้นางแทบจะรู้สึกถึงสิ่งกีดขวางใดๆ ไม่ต่างจากการหันเต้าหู้

นางแหงนหน้ามองชายหนุ่มที่อ้าปากตาค้าง รู้สึกว่าเลือดกำเดาไหลย้อนกลับเข้าไปในปากนาง นางกลืนเลือดของตัวเองพลางมองเขาล้มลง นางไม่แน่ใจนัก แต่นั่นไม่สำคัญอีกแล้ว

สุรทำให้โลหิตของเขาไหลเวียนเร็วยิ่งขึ้น พอใบมีดคมกริบพ้นจากความนิ่มและนั่นชั่วขณะหนึ่งที่โลหิตร้อนระอุพุ่งทะลักออกมาจากหว่างนิ้วที่เขากดปากแผลไว้เหมือนน้ำพุที่หยุดไม่อยู่และไหลนองไปทั่ว อาบย่อมพินให้เป็นสีแดงฉาน

เขาล้มลงบนพื้นที่เต็มไปด้วยดอกเบญจมาศในฤดูใบไม้ร่วง

โฉนจึงมีดอกเบญจมาศเล่า

นางคิดว่าตัวเองอยู่ในห้อง แต่พื้นหินแข็งกระด้างได้ทำได้เปลี่ยนเป็นผืนดินนุ่มและตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ตะเกียงที่เขาจุดขึ้นถูกแทนที่ด้วยดวงจันทร์กระจ่าง

ดอกเบญจมาศเหี่ยวเฉาบนพื้นที่ถูกเหยียบย่ำและย้อมด้วยสีเลือดในช่วงขลุมนเมื่อครู่นี้พลั่วไหวอยู่ใต้แสงจันทร์

ออกมาจากห้องตั้งแต่เมื่อใด นางหนีออกมาหรือว่าถูกเขาลากตัวออกมา

นางแทบจะรู้สึกตัวเลย แทบจะไร้ความทรงจำ

คนบนพื้นยังหอบหายใจ ยังคงมีลมหายใจ แต่ดวงตาพร่ามัวคู้้นั้นเริ่มเลือนลอยแล้ว

ลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยแผ่วเบา นางอดตัวสั่นมิได้

หนาวเหลือเกิน

ดูเหมือนเขาก็ตัวสั้นอยู่เช่นกัน จากนั้นนางก็เห็นเขาอ้าปากและเอ่ยขึ้น
"..."

นางไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น
"..."

ชายหนุ่มขดตัวอยู่บนพื้น ดวงตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยจ้องนาง
เจ๊นหมิง ปากกว้างอ้าแล้วหุบเหมือนกำลังตะโกนเรียกชื่อนาง ทว่านางมีอาจ
แยกแยะ

ตอนที่ก้อนเมฆบดบังดวงจันทร์ หางตาเขามีน้ำตา
เป็นความเสียใจหรือเป็นการอ้อนวอน

นางกำด้ามมีดที่เหนียวขึ้นแน่น ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง และด้วยเหตุผลที่นาง
เองก็ไม่รู้ชัด นางเดินเข้าไปหาเขาก้าวหนึ่ง ขยับเข้าไปใกล้

กลุ่มเมฆคลี่คลาย ดวงจันทร์ส่องสว่าง

ฉับพลันนั้นเขาก็เอื้อมตัวและใช้มือเปื้อนเลือดคว้าเท้าของนางก่อนจะ
ดึงให้ล้มลง

นางล้มกระแทกพื้นอย่างแรง รู้สึกถึงรสชาติของดินและเลือด ยังมีกลิ่น
หอมของดอกเบญจมาศกับไปไม่ด้วย

กลีบดอกไม้เรียวบางและงดงามอ่อนโยนร่วงหล่นเพราะแรงกระแทก
ก่อนจะโปรยปรายอยู่ตรงหน้า หมุนวนอยู่ใต้แสงจันทร์

งามเหลือเกิน

ภาพนั้นช่างงดงามยิ่ง

แต่ชายหนุ่มที่ปราดเข้ามาอย่างกะทันหันทั้งอัปลักษณ์และชั่วร้าย

• ทัศนะทางจิต 1

ใบหน้านั้นน่าเกลียดที่สุด ขำร้ายที่สุด ใบหน้าดูตันและดวงตาแดงกำเต็มไป
ด้วยความเคียดแค้น

จับพลันนางเห็นความแค้นในดวงตาเขา ได้ยินถ้อยคำที่เขาเอ่ยออก
มาอย่างชัดเจน

"เจ้ามันนางแพศยาบัดซบ!"

ปากเขาเหม็นมาก คาวยิ่งนัก

นางเลือกใบมิตคมกริบไปอีกครั้งโดยไม่ต้องคิด

คราวนี้นางรู้สึกถึงความสิ้นสะเทือนตอนที่ใบมิตแทงผ่านเนื้อหนัง
เข้าไปอย่างชัดเจน ได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวดและเสียงครางโหยทวนของ
เขาอย่างแจ่มชัด

พริบตานั้นหัวใจเต้นเร็วเหมือนกลองรัวที่ดังสนั่น

มิตของนางปักลึกอยู่บนหน้าอกเขา

ไม่นานเขาก็ไม่มีแรงจับนางไว้อีก ประกายในดวงตาเขาหายไป
กลิ่นอายของความตายค่อยๆ คืบคลานขึ้นมาบนร่างเขา ปกคลุมไป
ทั่วใบหน้าบิดเบี้ยวนั้น

นางคลานลุกขึ้นพลางกลืนโลหิตเปียกเค็มในปากและความรู้สึกอวก
อาเจียนที่ก่อตัวขึ้นปุบปับลงไปเ็นคออีกครั้ง

ดวงจันทร์สว่างเหลือเกิน ส่งให้ทุกอย่างกระจ่างชัดเป็นพิเศษ

ดอกไม้ร่วงที่ถูกสายลมหอบพัดขึ้นมาปลิวอ่อนไปทั่ว

มิตในมือนางยังคงมีเลือดหยด หยดแล้วหยดเล่า

ร่างเขายังคงกระตุก ยังไม่ตายอย่างสมบูรณ์ แต่นางไม่ก้าวเข้าไปอีก

นางเพียงแต่มองดูเขาเลือดออก มองประกายที่สูญหายไปจากดวงตา

เขา จากนั้นนางก็กำมิดที่อาบย้อมไปด้วยเลือดและหมუნตัวกลับห้อง นาง
ล้างมิดอย่างระมัดระวัง ทำความสะอาดมือและใบหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปื้อน
เลือด ก่อนจะเก็บมิดให้เรียบร้อยและพับทบด้วยผ้าคาดเอวไว้ที่สายรัดเอว
ครั้นนางจัดการตัวเองเสร็จเรียบร้อยและก้าวออกจากประตูอีกครั้ง
พระจันทร์ยังคงเป็นพระจันทร์ คนผู้นั้นก็ยังนอนอยู่ในแปลงดอกไม้ โลหิต
คาวย้อมดินอุดมสมบูรณ์ข้างเเวเขาให้เป็นสีแดง

ปีหน้าดอกไม้ตรงนั้นคงจะแย้มบานอย่างงดงามสินะ

นางคิด

จะต้องงดงามมากแน่นอน

นางไม่หันไปมองอีก แต่หัวห่อสัมภาระในมือและหมუნตัวเดินออกจาก
คฤหาสน์หลังใหญ่ที่เจียบสนิททางประตูหลัง

บนถนนใหญ่ต้นหลิวสีเขียวพลิ้วโบกตามสายลม

ในจมูกยังคงร้อนนิดๆ และมีโลหิตไหลริน

นางสูดจมูกและใช้ผ้าเช็ดหน้าอุดไว้ขณะเดินไปข้างหน้าทีละก้าวเข้าสู่
ราตรีอันมืดมิด

7

สิ้นสุดฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วงมาเยือนอีกครั้ง

ฝูงนกห่านป่าบินเรียงเป็นรูปหัวลูกศรผ่านท้องฟ้าสีครามไปอย่าง
เชื่องช้า มุ่งหน้าลงทางใต้

ดอกบัวในทะเลสาบตั้งถึงเหี่ยวเฉาหมดแล้ว บรรดาเด็กหนุ่มเด็กสาว
พายเรือลำเล็กไปมาเพื่อเก็บกระจับ เม็ดบัว และรากบัว

ทางเดินเล็กๆ ริมทะเลสาบที่ลัดเลี้ยวไปมาปรากฏให้เห็นเป็นบางช่วง
ท่ามกลางพุ่มไม้ที่งอกงามเขียวขจี หากเดินตามทางไปเรื่อยๆ เส้นทางนั้น
จะวกเข้าไปในป่า ไม่นานจะเห็นรั้วเป็นระเบียบและสวนสมุนไพรที่ปลูก
สมุนไพรนานาชนิดเอาไว้แปลงแล้วแปลงเล่า นอกจากนี้ยังมีชายฉกรรจ์
หลายคนกำลังปลูกสมุนไพรอย่างขะมักเขม้น เดินเลียบริมรั้วต่อไปอีกสัก
หนึ่งเค่อจะพบเรือนที่ตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้

ตัวเรือนแตกต่างจากบ้านเรือนในชนบททั่วไปเพราะสร้างจากไม้แท้ๆ

ที่มีอายุหลายร้อยปีทั้งหลัง ทว่าเสาคานกลับมิได้แกะสลักหรือวาดลวดลาย
อย่างงดงามเหมือนเช่นคฤหาสน์ของเศรษฐีทั่วไป เรือนแห่งนี้มีการประดับ
ตกแต่งไม่มาก แม้จะเรียบง่าย แต่พื้นที่กว้างขวางเป็นสัดส่วน

ประตูใหญ่ถูกเปิดกว้าง ก้าวผ่านประตูไปจะพบกำแพงสีขาว ด้านหลัง
กำแพงสีขาวเป็นพื้นที่โล่งที่ตากสมุนไพรมลลหลายประเภทเอาไว้ บนพื้นมี
ชั้นไม้ไผ่ลึบกว่าชั้นตั่งเรียงไว้สองฝั่ง ตะกร้าไม้ไผ่บนชั้นบรรจุสมุนไพรมี
สรรพคุณต่างกันไว้เต็ม หนึ่งออกเรือนแล้วจำนวนหนึ่งนั่งคุยกันอยู่ด้านข้าง
พรางคัดเลือกสมุนไพรมันไปด้วย อีกส่วนหนึ่งต้มนยาสมุนไพรมันอยู่ในห้องครัวที่
ตั้งอยู่อีกฟากของลานโล่ง

ประตูแปดบานของห้องโถงด้านหลังลานเปิดกว้างทั้งหมดเช่นเดียวกับ
ประตูใหญ่ ปล่อยให้แสงแดดและสายลมในฤดูใบไม้ร่วงตลอดจนผู้คนผ่าน
เข้าออกได้โดยสะดวก

เพิ่งจะเที่ยงวัน ที่แห่งนี้ก็เต็มไปด้วยผู้คนมากมายที่มารักษาอาการเจ็บ
ป่วย

สายลมอ่อนพัดโชยมาแผ่วเบา ใบไม้สีเขียวพลัวโบกตามสายลม

ในวันที่เป็นเหมือนเช่นปกติวันหนึ่งนั่นเอง ห่างไกลออกไปที่ริม
ทะเลสาบพลันมีเสียงร้องเอะอะ

"แย่แล้ว! แย่แล้ว! มีคนตกน้ำ..."

พอได้ยินบุรุษทุกคนในลานก็รีบวิ่งไปที่ริมทะเลสาบทันที หนึ่ง
ออกเรือนแล้วหลายคนทำงานในมือแล้วรีบวิ่งตามไป หลายคนที่ยาคัยอยู่ริม
ทะเลสาบไปถึงก่อนแล้ว ผู้ที่ยาคัยอยู่ริมทะเลสาบตั้งถึงส่วนมากจะว่ายน้ำ
เป็น แต่ก็มีบางส่วนที่ว่ายน้ำไม่เป็น แน่แน่นอนว่าชาวคนต่างถิ่นตกน้ำมิให้ได้ยิน

• ทัศนะทางอาชญาใจ 1

อยู่บ่อยๆ

ผู้ที่ถูกช่วยขึ้นมานับเป็นชายฉกรรจ์แปลกหน้า ชายหนุ่มที่นอนอยู่บนพื้นมีรูปร่างสูงใหญ่ แต่ใบหน้าซีดขาวและร่างกายไม่ขยับเขยื้อน

"ยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่" คนแจวเรือที่เป็นผู้ลากเขาขึ้นฝั่งทอບหายใจพลางถาม

ชายฉกรรจ์ด้านข้างรีบยื่นมือออกไปอังใต้จมูกเขา ก่อนจะส่ายหน้ากับกลุ่มคนที่มามุงดูและเอ่ยอย่างเสียใจ "ไม่หายใจแล้ว"

ผู้คนที่ได้ยินดังนั้นก็อดพากันส่ายหน้าถอนหายใจไม่ได้

จับพลันหญิงสาวในชุดสีขาวสะอาดเรียบง่ายก็เบียดแทรกเข้ามาท่ามกลางฝูงชนที่มุงดู

"แม่นางไปลู่ เป็นแม่นางไปลู่"

พอเห็นนางผู้คนที่รีบขยับเปิดทางและให้ที่ว่างข้างกายชายฉกรรจ์ที่ตกน้ำแก่หญิงสาว

ไปลู่ม้วนแขนเสื้อแล้วคุกเข่าลงข้างๆ ชายหนุ่มพลางยื่นมือไปแตะชีพจรบนลำคอเขา ผิวกายของเขาเปื่อยกบองและนิ่งสนิทไร้การเคลื่อนไหวนี้มีโช้อากการที่ดี

"แม่นางไปลู่ เขาไม่หายใจแล้ว" ด้วยรู้ว่านางเพิ่งมา คนที่มาก่อนจึงรีบบอก

นางแหวกเสื่อผ้าเปียกชุ่มของชายร่างใหญ่ออกโดยไม่ต้องคิด ก่อนจะก้มศีรษะและโน้มตัวลงเอาหูแนบฟังกับแผงอกเขา

ทุกคนกลับหายใจรอดโดยไม่เปล่งเสียงใดๆ

นางไม่ได้ยินอะไรเลย หน้าอกของคนผู้นี้เงียบสนิท

"เพิ่งช่วยขึ้นมาหรือ" ไป่ลู่เงยหน้าถาม

"ใช่" คนแจวเรือที่เป็นผู้ช่วยเขาขึ้นมารีบพยักหน้าหงิกๆ "เพิ่งจะลากตัวขึ้นมา พอข้าเห็นเขตกน้ำแล้วไม่โผล่ขึ้นมา ก็รีบกระโดดลงไปช่วย แม่นางไป่ลู่ เขาหมดหวังแล้วหรือ"

ไป่ลู่ นั่งคุกเข่าอยู่ข้างชายฉกรรจ์ผู้นั้นแต่ไม่ได้ตอบคำถาม เพียงแต่เปิดเปลือกตาเขา รูปร่างตาของเขาขยายออกแล้ว แต่วินาทีนั้นดูเหมือนมันจะตกลงทีหนึ่ง

นางไม่แน่ใจนัก นั่นอาจเป็นเพราะนางคิดไปเอง แต่เขาจมน้ำไปไม่นานและคนแจวเรือที่ช่วยเขาไว้ว่ายน้ำเก่งมาก นางไม่มีเวลาใคร่ครวญมากไปกว่านี้ ฮูหยินเคยบอกว่าช่วยคนจมน้ำเรื่องเวลาสำคัญที่สุด

นางไม่คิดมากอีก แต่ยกลำคอด้านหลังของเขาให้สูง เขยคางเขาขึ้นมาและยื่นนิ้วล้วงเข้าไปในปากเขาเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีอะไรติดขวางอยู่ จากนั้นก็ตรวจสอบบริเวณเหนือกระดูกสันอกเขาขึ้นไปสองนิ้วมือ เสร็จแล้วนางก็ลุกขึ้นคุกเข่าและประสานสองมือเข้าด้วยกัน ใช้นิ้วชี้กลางฝ่ามือแนบลงตรงตำแหน่งนั้น แขนเหยียดตั้งฉากกับพื้นแล้วเริ่มกดลงไป

นางจดจำขั้นตอนทั้งหมดได้อย่างแม่นยำ รวมถึงเรื่องที่ต้องทำหลังจากกดหน้าอกจนหัวใจตามจำนวนครั้งที่แน่นอนแล้วด้วย นั่นเป็นเรื่องที่ขัดต่อจารีตประเพณีมาก แต่พูดตามตรง ในเมื่อนางไม่คิดจะแต่งให้ใคร ดูเหมือนเรื่องนี้ก็ไม่น่าถือสาเท่าไรนัก ดังนั้นนางจึงลงมือโดยการก้มหน้าใช้ปากประกบปากเพื่อเป่าลมหายใจให้เขาท่ามกลางสายตาของผู้คนที่จับจ้องพลางตรวจสอบหน้าอกและหน้าท้องเขาไปด้วยว่ามีกรวยขยับขึ้นลงหรือไม่

ไป่ลู่ได้ยินเสียงสูดหายใจอย่างตื้นตระหนกและเสียงอะอะอีกทีก็ของ

ผู้คนรอบด้าน แต่นางไม่ปล่อยให้เสียงเหล่านั้นมีอิทธิพลกับตัวเอง นางกระทำซ้ำแบบเดิมครั้งแล้วครั้งเล่า ดูเหมือนบางคนกำลังเบียดเสียด บางคนประท้วงคัดค้าน แต่นางก็ได้ยินบางคนพูดปกป้องนางขณะที่รักษาจังหวะไว้ให้คงเดิม นางไม่ได้สนใจพวกเขาทั้งคนที่เห็นด้วยและคนที่ไม่เห็นด้วย นางต้องการเพียงช่วยคนตรงหน้าให้รอดชีวิต นางยืนกรานทำต่อไปจนกระทั่งเขาไอสำคัญขึ้นมากะทันหันและพ่นน้ำในทะเลสาบใส่หน้านาง

นางไม่มีเวลาจะยกมือขึ้นเช็ด เพียงแต่ช่วยเขาตะแคงตัวให้อาเจียนน้ำออกมาเรื่อยๆ

ผู้คนที่มุ่งดูและส่งเสียงอะอะไว้วายตกตะลึง ต่างพากันเงยกริบ

เขาไอสำคัญอย่างรุนแรงราวกับจะอาเจียนเอาตับไตไส้พุงออกมาทั้งหมดก็ไม่ปาน จากนั้นในที่สุดเขาก็เริ่มสูดหายใจ โบหน้าซีดขาวเริ่มปรากฏสีแดง ร่างกายเปียกชื้นที่เดิมที่เย็นเฉียบเริ่มสั่นสะท้าน

"ทุกท่าน ขอทางด้วย" นางเงยหน้าร้องบอกผู้คนที่ตะลึงงันพลางสั่งการคนรู้จักไปด้วย "เสี่ยวฟาง ช่วยหยิบผ้าแห้งมาให้ข้าที สีเออร์ ไปที่ครัวต้มน้ำร้อนแล้วอีกประเดี๋ยวนำไปที่ห้องพักแขก ด้าเหลียง อาดง ไปเอาแคร่หามของนายท่านมา เร็วเข้า"

หลายคนที่ถูกขานชื่อรีบวิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว นางไม่ได้มองพวกเขาอีก ก้มหน้าตรววจดูอาการของชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ที่สุดในที่สุดก็กลับมาล้มหายใจอีกครั้งแต่ยังคงอ่อนเพลียมาก

ไปลู่ที่นั่งคุกเข่าให้ศีรษะเขาหนุนอยู่บนต้นขาตัวเอง จากนั้นก็เกลี้ยปดยผสมสีด้าและหยดน้ำ ตลอดจนเศษอาหารที่เขาสำคัญออกมาบนหน้าเขาออก เขายังตัวสั่น ริมฝีปากขาวซีดเหมือนกระดาษ ดวงตาสีดำได้ขุ่นตายาวคู่หนึ่ง

จับจ้องนางอย่างงุนงง

"ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าขึ้นมามาบนฝั่งแล้ว ทำตัวให้สบาย" นางหลุบตาลงบอกเขาพลางเอ่ยถามเสียงค่อย "เจ้าได้ยินที่ข้าพูดหรือไม่"

ชนตาเขาไหวระริก แต่ไม่ได้แสดงท่าทีว่าฟังรู้เรื่อง

นางค่อยๆ ลูบหน้าอกเขาจากบนลงล่างอย่างอ่อนโยน ใช้การกระทำมาปลอบประโลมและบอกให้เขาผ่อนคลายหัวใจที่เร่งร้อนให้ช้าลง

ที่ผ่านมารวิธินี้ใช้ได้ผลเป็นอย่างดี

"เจ้าได้ยินที่ข้าพูดหรือไม่" นางถามอีกครั้ง

คราวนี้เขาพยักหน้า

"ดีมาก" มิใช่ว่าทุกคนที่ถูกช่วยชีวิตจะสามารถมีชีวิตต่อไปอย่างปกติได้ นางรู้สึกโล่งใจเล็กน้อย อดยกมุมปากถามเสียงนุ่มนวลไม่ได้

"เจ้าชื่ออะไร"

เขากะพริบตา และกะพริบตาอีกที นางเห็นจุดรวมแสงในดวงตาสีดำของเขา เห็นว่าเขาค่อยๆ มองเห็นนาง เห็นใบหน้าของตัวเองสะท้อนอยู่ในดวงตาคู่นั้น

นางรู้ว่าสติของเขากลับคืนมาแล้ว เขาตั้งสติและมองนาง จากนั้นก็อ้าปากยิ้มน้อยๆ

นั่นหาใช่ปฏิกิริยาที่คนทั่วไปพึงมี นางอึ้งไปครู่หนึ่ง ยังไม่ทันได้พูดอะไรเขาก็หลับตาลงอีกครั้ง เดิมทีนางคิดจะถามอีก แต่คนของสกุลซึ่งนำสิ่งของที่นางต้องการกลับมาแล้ว

นางจึงใช้ผ้าแห้งห่อตัวเขาและพากลับสกุลซึ่งด้วยการช่วยเหลือของผู้คนที่มุงดู

คนตกน้ำที่นางช่วยไว้กลับไปแล้ว

มิใช่หมดสติ แต่เป็นการนอน น่าจะเป็นอย่างนั้น

แม้จะรำเรียนวิชาแพทย์มาหลายปีแต่ทักษะด้านการแพทย์ของนางยังไม่ถึงขั้นดีมาก ทว่าเมื่อกั๋ท่านหมอวีมาตรวจดูแล้ว

เขามีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ เรือนผมสีดำดกหนาเหมือนหญ้าน้ำ คางเหลี่ยมมีตอหนวดสีเขียวขึ้นประปราย ผิวเนื้อขาวซีดด้านล่างตัดกับสีผิวคร่ำมคล้ำบนใบหน้าเขา แสดงให้เห็นว่าเขาเพิ่งโดนหนวดไปเมื่อสองวันนี่

ด้าเหลียงถอดเสื้อผ้าเปียกชื้นของเขาออก อาดงใช้ผ้าแห้งเช็ดเรือนร่าง บีกบีนและแขนขาของเขา ส่วนนางพยายามทำให้เส้นผมดกหนาที่ขึ้นแฉะของเขาแห้ง มือเท้าของเขาใหญ่และเต็มไปด้วยปุ่มแข็ง แต่ที่สะดุดตาที่สุดคือรอยแผลเป็นที่นูนขึ้นมาบนผิวหนังเหมือนไส้เดือน

นั่นเป็นรอยมีดดาบ อีกทั้งเพราะยังไม่ได้รักษาบาดแผลให้ดีขึ้นได้เป็นอย่างนี้

ด้าเหลียงกับอาดงมองหน้ากัน ไปสู่เห็นความกังวลใจในดวงตาของทั้งคู่ แต่นางยังคงขอให้พวกเขาแบกชายฉกรรจ์เข้าไปยังเรือนด้านหลัง มิใช่โรงยาด้านหน้า

หลังทำความสะอาดร่างกายบุรุษผู้นี้เรียบร้อยและมั่นใจว่าเขาจะยังไม่มื่อันตรายถึงชีวิตแล้ว นางจึงให้ทุกคนกลับไปทำงานของตัวเอง

ไปสู่อู่ปิดประตูลงเบาๆ และถือกล่องยาเดินออกจากห้องพักแขก สีเอ๋อร์หอบเสื้อผ้าที่ถอดมาจากตัวชายแปลกหน้าเดินตามอยู่ข้างหลังพลางบ่น

"แม่นาง ทำอย่างนี้จะดีหรือ พวกเราถามทุกคนดูแล้ว ไม่มีใครรู้จักเขาเลย นายท่านกับฮูหยินไปเยี่ยมญาติที่หยางโจว คุณชายก็ไม่อยู่ พวกเรา

ให้เขาพักอยู่ที่นี้แบบนี้ดูจะไม่ค่อยเหมาะสมหรือไม่เจ้าคะ"

"มีผู้ป่วยมารักษาโรคตั้งมากมาย เจ้าเคยเห็นนายท่านกับสูทฮินถือสาตั้งแต่เมื่อไร บ้านเราเลี้ยงคนได้ตั้งมากมาย ไม่ต้องห่วงว่าจะเลี้ยงเขาไม่ไหวหรอก" นางเอ๋ยเสียงราบเรียบ

"เลี้ยงเขาอะไรวอยู่หรอก แต่ปัญหาคือไม่มีใครมีบาดแผลเต็มตัวเหมือนอย่างเขา แผลส่วนใหญ่ยังเป็นแผลจากมีดดาบอีกต่างหาก"

"แผลเหล่านั้นล้วนเป็นแผลเก่า"

"แต่บาดแผลที่เอวมิใช่ อีกอย่างหากคนผู้หนึ่งดำเนินชีวิตอย่างสุจริต ไหนเลยร่างกายจะมีแผลมีดดาบมากมายขนาดนั้น"

"แปลว่าเจ้าต้องการให้ข้าโยนเขาออกไปนอกประตู ปล่อยให้เขาอนรอนความตายอยู่ข้างนอกงั้นหรือ"

สีเออร์สูดหายใจ ดวงตากลมโตปานผลซึ่ง* เบิกกว้างขณะอุทานเสียงค่อย "มิใช่แน่นอน ข้าไม่ได้ใจร้ายขนาดนั้น"

"เช่นนั้นความหมายของเจ้าคือ?" ไปลูเอ๋ยถามเสียงเรียบ

สีเออร์พิมพ์เสียงค่อย "ข้าเพียงแต่รู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องให้เขาพักในห้องรับรองแขกที่เรือนด้านหลัง ให้เขาอยู่ด้านหน้าพร้อมกับคนที่มารักษาโรคก็ได้มิใช่หรือ แม่นางเองเป็นคนยินกรานขอร้องให้นายท่านกับสูทฮินแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน ผู้ที่มารักษาโรคจะอยู่ได้เฉพาะเขตด้านหน้าในโรงยาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้เข้ามายังเรือนด้านหลังที่เป็นเรือนพักส่วนตัวของสกุลซึ่งเรือนด้านหลังเป็นสถานที่พักผ่อนของนายท่านกับสูทฮิน ต้องแบ่งแยกให้ชัดเจนแล้วฉันทมนี่คนผู้นี้จึงสามารถเข้าไปพักที่เรือนด้านหลังได้"

* ผลซึ่งคือผลแอปเปิ้ลคอด

เช่นนั้น คนอื่นเห็นแล้วจะต้องหวาดกลัวแน่ เหมือนเจ้าอย่างไรเล่า ข้าไม่
อยากให้ข่าวลือไม่มีมูลแพร่กระจายไปทั่วและไม่อยากสร้างกระแสความ
ตกใจและความซุกมุ่นวุ่นวายมากไปกว่านี้"

ไปลู่มองเด็กคนนั้นและเอ่ยต่อ "ด้วยเหตุนี้ข้าจึงให้เขาพักอยู่ในห้องพัก
แขกที่เรือนด้านหลังชั่วคราว เพราะมีเพียงห้องพักแขกห้องนั้นที่มีกลิ่น
ด้านนอก อีกทั้งยังมีหลั่นหลั่นคอยเฝ้าอยู่ น่าจะไม่ใช่อะไร"

ฟังถึงตรงนี้สีเอ๋อร์จึงเข้าใจแจ่มแจ้ง "ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ข้าว่าแล้วเขียว
แม่uangไม่ได้ทำอะไรตามใจตัวเองเหมือนคุณชาย แล้วอยู่ดีๆ จะแหกกฎที่
ตัวเองเป็นคนตั้งขึ้นได้อย่างไร"

"พวกเราไม่ยากล่วงเกินใจผู้ร้าย แต่ก็ไม่บังอาจล่วงเกินขุนนาง"
อาจกับตำเหลียงเข้าใจสถานการณ์ดี แต่เด็กคนนี้ยังเล็ก ยังไม่รู้ว่าจะอะไร
ควรพูดไม่ควรพูด นางจึงกำขยับ "ดังนั้นเจ้าอย่าเที่ยวเอาเรื่องแผลบนตัวเขา
ไปโพยพอณา เข้าใจหรือไม่"

"เจ้าคะ สีเอ๋อร์เข้าใจแล้ว สีเอ๋อร์จะไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใคร แต่ถ้ามี
คนถามว่าเหตุใดเขาถึงพักอยู่ที่เรือนด้านหลังเล่าเจ้าคะ"

"ให้บอกว่าเขาดื่มน้ำเข้าไปมากเกินไป ทำให้อ้วกพะภายในได้รับ
บาดเจ็บ จำต้องพักรักษาตัวและคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่เหมาะจะให้อยู่ที่
โรงยา"

สีเอ๋อร์พยักหน้า จากนั้นก็หอบเอาเสื้อผ้าเปียกชื้นเหล่านั้นจากไปอย่าง
กระโดดโลดเต้น

ไปลู่มองแผ่นหลังของเด็กสาวผู้ไร้เดียงสาหายลับไปนอกประตูแล้วจึง
หมุนตัวกลับเข้าห้องตัวเอง นางเปลี่ยนชุดกระโปรงบนตัวที่สกปรกและ

ท่าความสะอาดร่างกายเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนมาสวมชุดสะอาด

ตอนสวมเสื้อ นางสังเกตเห็นรอยแดงซ้ำบนข้อมือซ้ายของตัวเอง รอยนั้นเกิดจากตอนที่ชายฉกรรจ์ผู้นั้นโอบอุ้มและคว้าจับมือนางด้วยแรงที่มากเกินไป

ยังคิดว่าอาการจะกำเริบ

แต่ตอนนั้นอาจเป็นเพราะมีคนอยู่เยอะ นางจึงไม่ได้คิดอะไร คิดแต่จะช่วยชีวิตเขา

ไปลู่อัจฉริยะบวมแดงนั้นและใช้มือขวาลูบเบาๆ

ไม่รู้เหตุใดรอยย้อมของชายผู้นั้นจึงหลุดขึ้นในหัว

นางช่วยชีวิตคนไว้ ช่วยชีวิตคนไว้คนหนึ่งเชียวนะ...

นอกจากแผลเก่าแผลใหม่บนตัวเขาแล้ว ร่างกายของเขาไม่มีสิ่งของใด ๆ ที่จะบ่งบอกฐานะของเขาได้เลย

แม้นางจะบอกสี่เออร์ว่าหากเขามีโชขุนนางย่อมเป็นใจ แต่นางตระหนักดีว่านอกจากสองอย่างนี้แล้วยังมีความเป็นไปได้อื่นๆ อีกมาก

นางไม่ได้โกหก นางเพียงแต่ไม่ได้เอ่ยถึงความเป็นไปได้เหล่านั้น

นางบอกสี่เออร์ว่าไม่มีความจำเป็นต้องแจ้งความ ทว่าในใจรู้ดีว่าเหตุผลไม่ได้มีเพียงเท่านี้

ตอนช่วยชีวิตเขา นางไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่น หากนางรู้ว่าจะเกิดปัญหา วุ่นวายเหล่านี้ตามมา นางยังจะช่วยเขาไว้หรือไม่

นางไม่รู้

แต่นางจดจำความรู้สึกตอนที่หัวใจเขากลับมาเต้นใหม่อีกครั้งภายใต้ฝ่ามือนางได้ นั่นเป็นความรู้สึกที่จริงแท้ ราวกับชั่ววินาทีนั้นหัวใจเขาถูกนาง

ประคองอยู่ในมือ

ไปลู่อ้อยๆ ลดมือลงอย่างเชื่องช้า ปล่อยให้แขนเลื้อยบดบังรอยขำนั้น

หัวใจดวงนั้นเหมือนยังเต้นตึกตักอยู่ในฝ่ามือนาง

ไปลู่อำนิ้วมือเข้าด้วยกันช้าๆ จนเป็นหมัด

บางทีนี้อาจมิใช่เรื่องเลวร้ายอะไรก็ได้...

นางสูดหายใจลึกๆ และเงยหน้าหมุนตัวเดินออกจากห้อง

นางจะตรวจสอบให้มั่นใจว่าเรื่องนั้นไม่มีความจำเป็น

น้ำในทะเลสาบเป็นสีเขียว ใบบัวพลัวไหวอยู่เหนือน้ำ บดบังท้องฟ้า
สีครามบางส่วนไว้

นี่คือความรู้สึกของการเป็นปลาน้ำหรือ ถ้าหายใจได้ ทิวทัศน์ตรงหน้า
นับว่าไม่เลวเลย เว้นเสียแต่เขาใกล้จะจมน้ำตายอยู่แล้ว

แย่ะมัดเลย...

เขาจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว รู้สึกเหมือนตัวร่างกำลังลุกไหม้

ไกลถึงร้อนขนาดนั้นะ ความรู้สึกของการจมน้ำตายน่าจะเป็นสบาย
นี่นา จะอย่างไรเขาก็แช่อยู่ในน้ำทั้งตัว...

อา บัดชบ ไม่ไหวแล้ว เขาต้องหายใจแล้วจริงๆ

ด้วยทนไม่ไหวอีกต่อไปเขาจึงอ้าปากและสูดหายใจเข้าไปเลือกใหญ่
อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว เร็วจนแทบจะสำคัญ แต่น้ำในทะเลสาบไม่ได้พุ่งเข้ามา
ในปากและจุกเหมือนที่คิดไว้ กลับเป็นการสูดอากาศเย็นสบายในฤดูใบไม้ร่วง
เข้าไปแทน

เขาชอบหายใจอย่างอึ้งๆ กะพริบตาไปมาจึงพบว่าเขานอนอยู่ในห้อง

อุระธาอาญาใจ 1

บนเตียงหลังหนึ่ง และตรงหน้าเขามีดวงตาสีฟ้าคู่หนึ่ง

เขากะพริบตาจ้องดวงตาคู่นั้น ดวงตาคู่นั้นขยับเข้ามาใกล้อย่าง
เจียบเจียบเหมือนमारปีศาจ มันอ้าปากเผยเขี้ยวคม เขากลั่นหายใจอีกครั้ง
โดยไม่รู้ตัว ไม่กล้าขยับเขยื้อนร่างกายด้วยซ้ำ

มันขยับจมูกสุดดมเขา จากนั้นก็อ้าปากหายใจยาวๆ ทำเอาเขาตกใจ
แทบตายก่อนจะหมอบลงข้างเตียงอีกครั้ง

นี่เป็นความฝันกระมัง

เขาคิดอย่างมึนงง หรือว่าที่อยู่ใต้ทะเลสาบเมื่อครูนี้อาจเป็นความฝัน

เขาไม่แน่ใจ แต่เขามีอาจบังคับตัวเองได้อีกต่อไป ทำได้เพียงปิดตา
ลงอีกครั้งอย่างอ่อนล้า

จมน้ำตายหรือถูกเสือกินดีกว่ากันนะ

บางทีจมน้ำตายอาจดีกว่าหน่อย แต่เวลาเสือกล่าเหยื่อจะกัดคอเหยื่อ
ให้ตายก่อนมิใช่หรือ ไม่น่าอย่างหลังอาจจะรวดเร็วกว่า...ซ้าก่อน นั่นเป็น
เสือกวางันหรือ

เขาลองลืมหันใจอีกครั้ง แต่เขาไร้ซึ่งเรี่ยวแรง ดูเหมือนเอวเขา
จะถูกกัดไปหนึ่งแฉกแล้ว...อ้อ มิใช่ นั่นเป็นฝีมือของไอ้สารเลวอีกคนก่อนหน้า
นี่ หมอนั้นพันเขาคาบหนึ่ง...

เอาเถอะ เสือกวางัน ทะเลสาบ เขาอยู่ในห้อง ยังมีกลิ่นสมุนไพรด้วย

เขาเดาว่าหากนี่มิใช่ความฝัน แสดงว่าเขามาถึงที่หมายที่ต้องการแล้ว

เขาหวังอยากให้เป็นเช่นนี้เหลือเกิน...หาไม่หากเขายังอยู่ใต้ทะเลสาบ
เกรงว่าคงไม่มีใครมาตามหาศพของเขา...

ร้อนเหลือเกิน

เขาร้อนเหมือนตกอยู่ท่ามกลางภูเขาตบทะเลเพลิง

เปลวเพลิงร้อนแรงแผดเผาเขา ช่วงขณะนั้นเหตุการณ์ในอดีตปรากฏ
ขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง ปรกายและแสงเงาจากมิดดาบวูบวาบไปมา ใบหน้า
แต่ละดวงที่โกรธแค้น ดูร้าย และเจ็บปวดกำลังสิ้นไหวและแผดเสียงร้อง
คำราม จากนั้นพวกเขาก็กลายเป็นเสือขาวที่มีดวงตาสีฟ้าตัวนั้น

มันเหยียบเขาและร้องคำรามไล่ หรือว่าเขาร้องคำรามไล่มันกันแน่ เขา
ไม่รู้ รู้เพียงว่าที่เอวและท้องเจ็บเหมือนถูกกัด โลหิตทั่วทั้งร่างกำลังเดือดพล่าน

หยุดนะ! หยุด!

เสียงร้องห้ามอ่อนโยนดังขึ้น มือเล็กยื่นเฉียบคว้ามือเขาที่บีบคอเสือ
เอาไว้

ไฉนต้องห้ามเขาด้วย

ใจเย็น ๆ มันไม่ทำร้ายเจ้าหรอก

"ข้าไม่อยากถูกเสือกิน..."

เจ้าไม่มีทางถูกเสือกินแน่

ไม่รู้เสือขาวหายไปตั้งแต่เมื่อใดและเปลี่ยนกลายเป็นแม่มงชุดขาว
ผู้หนึ่ง นางกดหัวไหล่เขาและดันกลับไปบนเตียงตามเดิมเหมือนที่เสือกตัวนั้น
ทำ แต่มือของนางไม่มีขน ทั้งยังเย็นปานน้ำแข็ง เย็นเฉียบ ทั้งยังเปียกด้วย

ข้าไม่ให้มันกินเจ้าหรอก

นางหลุบตามองเขาและเอ่ยรับรองด้วยน้ำเสียงแผ่วเบานุ่มนวล

"จริงหรือ" เขาได้ยินเสียงตัวเองถาม ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นว่านิ้ว
เรียวยาวทั้งสิบของนางเปียกชื้นขนาดนี้เพราะเปื้อนเลือดสีแดงสด เลือดของเขา

แน่นอน หลั่นหลั่นแก่แล้ว สำหรับมันแล้วเนื้อของเจ้าทั้งแข็งและเหม็น
สีหน้านางนิ่งสงบเหมือนกำลังพุดถึงดินฟ้าอากาศ นางพุดราวกับหาก
เขาเป็นเด็กหนุ่มล่เก้เกรงว่าคงยากจะหนีพ้น นางไม่ใส่ใจที่มือทั้งสองของ
ตัวเองเปื้อนเลือดเลยสักนิด อันที่จริงเขาพบว่านางปล่อยมือจากหัวไหล่เขา
และยื่นมาจับบาดแผลบนเอวเขาอยู่

เขาควรจะรู้สึกกลัว แต่เขากลับยิ้มออกมา

"เจ้าเป็นปีศาจเสื้อหนังหรือ" เขาถามด้วยน้ำเสียงหนักหน่วงแหบแห้ง

นางดึงสายตากลับมาและเงยหน้าจ้องเขา ก่อนจะตอบราบเรียบด้วย
น้ำเสียงกระจ่างใสดุจสายน้ำว่า

มีใช่

"น่าเสียดาย..."

นางอิงไปเล็กน้อย ถามเสียงค่อยว่า

เพราะเหตุใด

"เพราะว่าหากต้องตาย ข้ายินดีตายในเงื้อมมือเจ้า..."

นางมีสีหน้าตื่นตะลึง เขาหัวเราะ จากนั้นหยาดเหงื่อและไข่มุกก็ถาโถม
กลบเขาจนมิดอีกครั้ง

นางควรถามชื่อแซ่ของเขา แต่นางลืม

ทว่าต่อให้จำได้นางก็สงสัยว่าตัวเองจะได้คำตอบหรือไม่ จากการ
สนทนาเมื่อครู่ทำให้นางรู้ว่าสติเขาพร่าเลือนแล้ว ไข่มุกถึงเอาสติสัมปชัญญะ
ของเขาไป ทำให้เขาพุดจาเพื่อจ้อ เอ่ยวาจาแปลกประหลาดอย่างนั้น

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด แต่ในที่สุดเขาก็สงบลง

นางเย็บบาดแผลที่เย็บมาได้ครึ่งหนึ่งต่อ เมื่อคืนไข้สูงและฝันร้ายทำให้
เขาดั้นไปมาจนแผลที่เอวปริออก บาดแผลนั้นแช่อยู่ในน้ำทะเลสาบและถูก
ตัวเขาเองพลิกไปพลิกมาจนอักเสบและเริ่มเป็นหนอง

จนกระทั่งตอนเช้านางมีเวลาว่างมาตรวจดูถึงได้พบ ตอนนั้นสภาพ
แผลที่เอวเขาละอะจนทนมองแทบไม่ได้ แม้แต่นางเองเห็นแล้วยังหน้า
ถอดสีอย่างห้ามไม่อยู่

ไปคู่ยอมรับว่านางไม่ควรปล่อยให้เขาอยู่ที่นี้เพียงลำพัง นางไม่คิดว่า
อาการของเขาจะแย่ถึงเพียงนี้

หลังทำความสะอาดและเย็บแผลใหม่จนเสร็จ นางใส่ยาให้เขาอย่าง
ระมัดระวังแล้วใช้ผ้าไปร่งพันยึดไว้

เขาฝันร้ายอีกแล้ว นางรู้สึกได้จากสองมือที่กำหมัดแน่น กล้ามเนื้อ
ทั่วร่างที่ตึงเครียด และเส้นเลือดตรงลำคอที่ปูดนูน เหงื่อหยดแล้วหยดเล่า
ผุดซึ่มออกมาจากผิวหนังคร่ำครึล้าของเขาและไหลลงมา

นางล้างมือทั้งสองข้างในอ่างน้ำก่อนจะหยิบผ้าสะอาดด้านข้างมาช่วย
ซับเหงื่อให้

นั่นช่วยให้เขาดีขึ้น แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เขามีเรือนร่างที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกำยำแต่กลับไม่มดงามเลยสักนิด
รอยแผลอัปลักษณ์จากคมดาบขีดแล้วขีดเล่าเป็นป้ายอยู่บนร่างกาย มือเท้า
แดงออก หน้าท้อง และแผ่นหลัง

เยอะเกินไป

แม้ส่วนใหญ่จะเป็นแผลเก่า แต่จำนวนของรอยแผลเหล่านี้เยอะเกิน
ไป เยอะเกินกว่าที่ทหารหรือโจรผู้ร้ายทั่วไปจะพึงมี

พวกมันล้วนมีไข้บาดแผลที่หมายเอาชีวิต กระนั้นแต่ละแผลกลับทำให้เจ็บปวดเหมือนตายทั้งเป็น

มีคนหนึ่งหรืออาจหลายคนเคยทรมาณเขาอย่างแสนสาหัส พยายามทำให้เขาอยู่ไม่สู้ตายไปเสีย

นางเข้าใจดี คนคนหนึ่งต้องถูกมัดและพันธนาการไว้เท่านั้นถึงจะปล่อยให้คนอื่นคนทำร้ายร่างกายตัวเองได้มากมายขนาดนี้

หากต้องตาย ข้ายินดีตายในเงื้อมมือเจ้า

น้ำเสียงแหบพร่าของเขาสะท้อนอยู่ริมหูนาง

นางมองชายหนุ่มที่หมดสติไปแล้วคนนั้น สงสัยว่าเขาเคยผ่านอะไรมา ถึงได้มีความคิดเช่นนี้ ถึงยังสามารถเฉยรอยยิ้มเช่นนั้นได้แม้รู้ว่าใกล้จะตาย ขนพองฟูปิดผ่านข้างขนาง ไปดูได้สติและเห็นหลังหันอยู่ข้างเตียง มันหิวแล้วและกำลังจ้องนางด้วยดวงตาสีฟ้าแวววาว

ไปลู่อื่นมือออกไปเกาะขนคอสีขาวให้มัน จากนั้นก็ลุกขึ้นเปิดประตูให้มันออกจากห้องไปหาของกินในครัว ถึงอย่างไรดูจากสถานการณ์ตอนนี้ที่นี้ ยังไม่ต้องการมันชั่วคราว ตอนนี้บุรุษผู้นั้นเหลือแค่ครึ่งชีวิตเท่านั้น ไม่มีทางลุกจากเตียงมาก่อเรื่องอะไรได้แน่

นางเดินกลับมาที่ข้างเตียงพลงมองชายหนุ่มที่มีรอยแผลทั่วทั้งตัว อันที่จริงหากเขาตายไปจะสะดวกกับนางมากกว่า ไม่มีใครซักถามอะไร ไม่มีใครพยายามทำอะไรมากไปกว่านี้

แต่เขาเป็นคน เป็นคนหนึ่งที่ต้องการความช่วยเหลือ

ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเขามาจากไหนและจะไปไหน หากเขาตายไปเกรงว่าคงไม่มีผู้ใดเสียใจด้วยซ้ำ

นางแค่เดินออกไปเหมือนคืนก่อน ทั้งเขาไว้คนเดียว
แต่เหตุการณ์เช่นนี้ช่างคุ้นเคยนัก
ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยมาเจียบ ๆ เหมือนเช่นในเดือนนั้นปีนั้น...
ลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดนางก็นั่งลงข้างเตียงแล้วหยิบผ้าขึ้นมาสับเหงื่อ
บนร่างกายและโบหน้าให้เขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)